

8. OČIŠTĚNÍ CHRÁMU V NEBI

DOBA SOUDU

Ústředním bodem našeho studia dnešního večera je 8. kapitola knihy Daniel. Byl bych rád, kdybyste si vzali své Bible a našli si tuto kapitolu. Ta začíná těmito nanejvýš významnými slovy:

„V třetím roce kralování krále Belšasara ukázalo se mně, Danielovi, vidění, po onom, které se mi ukázalo na počátku." (Da 8,1)

Zde na začátku v prvním verši Daniel sám poukazuje na to, že toto vidění je rozšířením vidění sedmé kapitoly. To je důležitý klíč k porozumění nejen prorocství 8. kapitoly, ale ke všem Danielovým prorocstvím. Hluboký význam Danielových vidění je možno pochopit jen tehdy, když se každé vidění srovnává s ostatními. Tak např. zde nás samotný úvod přivádí do spojení se 7. kapitolou. Sedmá, osmá a devátá kapitola Danielova spolu navzájem souvisí. Vidění první jsou vysvětlena, rozšířena a zvětšena v následujících viděních. V Danielově sedmé kapitole jsme studovali vznik a pád Babylóna, Médo-Persie, Řecka, pohanského Říma a pak i vznik moci známé pod jménem „malý roh", která utiskuje Boží lid a převrací Boží pravdu. Poté nám byl ukázán obraz soudu, při kterém se vláda a moc vrátí svátým, neboli lidu Nejvyššího.

V sedmé kapitole je vylíčeno osm epoch: Babylón, Médo-Persie, Řecko, pohanský Řím, rozdělené římské impérium, vznik moci „malého rohu", zasednutí soudu a následující příchod Ježíše Krista.

Osmá kapitola se částečně zaměřuje na jednu z těchto hlavních epoch. Jak uvidíme dnešního večera, tato kapitola přehledně opakuje vznik a pád říší, ale pak se zaměřuje zvláště na úsek času známý pod názvem soud.

„Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jeden beran stál před řekou a měl dva rohy. Ty rohy byly veliké, jeden však byl větší než druhý; větší vyrostl jako poslední. Viděl jsem berana trkat směrem k moři, na sever a na jih. Žádné zvíře před ním neobstálo a nikdo nic nevyprostil z jeho moci. Dělal, co se mu zlíbilo, a vzmohl se. Pozoroval jsem, a hle, ze západu přicházel kozel na celou zemi, ale země se nedotýkal. Ten kozel měl mezi očima nápadný roh." (Da 8,3-5)

Koho představuje tento beran? Koho představuje kozel? Jak jsme poznali v 7. kapitole, Bible používá zvířecích podob k popisu národů. Můžeme přesně říci, kdo je míněn beranem nebo kozlem, anebo je to ponecháno jen našim dohadům? Je to záležitosti učených disputací? Bible nás nenechává na pochybách. V předešlých lekcích jsme se učili, že jsou v podstatě tři různé metody, jak můžeme chápat prorocství.

Nejprve si proroctví přečteme. To jsme dnes večer udělali. Beran a kozel zápasí.

Za druhé musíme objevit biblický výklad tohoto proroctví a za třetí - najít historické naplnění proroctví

V prorockých částech Písma představuje zvíře nějakou říši, národ nebo království. Vysvětlení, že i zde jde o království, je uvedeno ve verši 20. a 21.

„Dvourohý beran, kterého jsi viděl, jsou králové médští a perští. Chlupatý kozel je král řecký a veliký roh, který měl mezi očima, je první král.“ (Da 8,20.21)

Koho tedy představuje podle Bible beran? Správně, beran představuje Médo-Persii. To víte proto, že jsem to řekl já? Ne, to ne. Vy to víte proto, že to říká Bible. Při popisu dvou rohů berana je řečeno, že ten vyšší se objevil později. Médská a Perská říše byly u moci současně, avšak ten silnější národ povstal později a perská moc brzy získala nadvládu nad médskou. Totéž bylo zobrazeno v 7. kapitole obrazem medvěda stojícího na dvou nohách.

Statný kozel je králem Řecka a ten velký roh mezi očima byl jeho první král, Alexander Veliký, přední král, hlavní představitel.

PROROCKÝ SOULAD

Povšimněte si, jak biblická proroctví spolu nádherně ladí. Ve 2. kapitole jsou vyobrazeny čtyři kovy: zlato, stříbro, měď, železo, pak železo a hlína v prstech postavy.

Zlatá říše - Babylón - byla následována Médo-Perským stříbrem. Řecko představovala měděná bedra, zatímco železné nohy Řím. Pak následoval rozpad římské říše. V 7. kapitole teď nacházíme tytéž čtyři národy představené čtyřmi zvířaty. V 7. kapitole představoval lev Babylón. Medvěd naklánějící se na jednu stranu představoval Médo-Persii - to znamená, že perská říše se stala prominentnější. Pak tam byl levhart. Rychlost řecké dobyvačnosti byla zobrazena levhartem se čtyřmi hlavami, čtyřmi vojevůdci Alexandra Velikého. Draku podobná šelma s deseti rohy představuje Řím a deset dílů říše tedy odpovídá deseti prstům na kovové postavě a představuje podobně rozpad římské říše. A pak je tu malý roh.

V 8. kapitole jsme tedy porozuměli, že beran představuje Médo-Persii a statný kozel představuje Řecko. Dosaďme tedy tyto říše a jména namísto symbolů:

„Viděl jsem, že (kozel = Řecko) dostihl berana (= Médo-Persii), rozlíceně do něho vrazil a zlomil mu oba rohy a beran (= Médo-Persie) neměl sílu mu odolat. Kozel (= Řecko) ho povalil na zem a rozšlapal a nebyl nikdo, kdo by berana (= Médo-Persii) vyprostil z jeho moci. Kozel (= Řecko) se velice vzmožil. Když byl na vrcholu moci, zlomil se ten velký roh (Alexandr Veliký) a místo něho vyrostly čtyři nápadné rohy do čtyř nebeských větrů.“ (Da 8,7.8)

Jelikož třetí šelma v 7. kapitole (levhart) představující Řecko má čtyři hlavy, zde má statný kozel čtyři rohy, a zobrazuje tak čtyři generály Alexandra Velikého.

Snad se divíte, proč v tomto oddíle není představen Babylón, proč tento oddíl začíná beranem představujícím Médo-Persii a je následováno statným

kozlem představujícím Řecko? Důvod, proč tu není vyobrazen Babylón, je ten, že vidění je dáno ve třetím roce vlády Belšasarovy a sláva a nádhera Babylóna již měla brzy pominout. A ve světle této hasnoucí nádhery a slávy se Bůh staví hned do další říše, Médo-Persie.

Než se dáme do diskuze o malém rohu, rád bych poznamenal toto: Bůh zjevil v biblických proroctvích dějiny a osudy světa. Není to náhodou, že proroctví ve 2. kapitole ladí se 7. kapitolou, a ladí také s proroctvím 8. kapitoly. Tato proroctví zapadají do sebe jako dílky puzzle. Bible není jen nějaká obyčejná, všední kniha. Není pochyb o tom, že je to slovo živého Boha. Naplnění proroctví je zkouškou její přesnosti a spolehlivosti.

VZNIK ODPADLICKÉ MOCI

„Z jednoho z nich vyrazil jeden maličký roh, který se velmi vznášel na jih a na východ i k nádherné zemi. Vzmohl se tak, že sahal až k nebeskému zástupu, srazil na zem část toho zástupu, totiž hvězd, a rozšlapal je.“ (Da 8,9.10)

V 7. kapitole jsme sledovali vzrůst Babylóna, Médo-Persie a Řecka. Pak jsme viděli Řím představený dračí šelmou s deseti rohy. Uprostřed deseti dílů tohoto římského impéria vyrostl malý roh. Hovořili jsme o tom minulý týden, že moc malého rohu ze 7. kapitoly je odpadlická náboženská moc, politicko-náboženský systém, který vzniká na pozůstatcích římské říše. Měl člověka jako vůdce, který převrací pravdu Boží, odvádí od učení Písma, nahrazuje slovo Boží tradicemi a lidskými zásadami. V 7. kapitole byl Řím zobrazen čtvrtou šelmou a malý roh vyrostl z této čtvrté šelmy. Aby byla souvislost mezi pohanským Římem a novou náboženskou mocí ještě zřejmější, 8. kapitola zobrazuje pohanský Řím – a politicko-náboženský systém, který následuje, stejným symbolem. Vidíme tedy, že nábožensko-politický systém, který se rozvíjel v prvních stoletích, odváděl od pravd slova Božího a pokračoval v mnoha zásadách pohanského Říma.

„Vzmohl se tak, že sahal až k nebeskému zástupu, srazil na zem část toho zástupu, totiž hvězd, a rozšlapal je. Vypjal se až k veliteli toho zástupu, zrušil každodenní oběť a rozvrátil příbytek jeho svatyně.“ (Da 8,10.11)

Ve verši desátém je řečeno, že tento nábožensko-politický systém, který se rozvinul v prvních stoletích, pronásleduje pravé a věrné ctitele Boží. Je zde řečeno, že svrhla některé z vojska Božího na zem a pošlapala je. Ve verši jedenáctém je řečeno, že se tato moc vzepjala až k veliteli toho zástupu Božího. Tato moc si přisvojuje výsady a autoritu Boží, Vyvyšuje se nad Boha, Písmo dodává, že "zrušil každodenní oběť" a "rozvrátil příbytek jeho svatyně". Jaké je vysvětlení těchto výrazů? Hebrejské slovo, které znamená „každodenní“, je „tamid“. Může být také přeloženo jako „neustálá“, „ustavičná“. Středem bohoslužeb ve Starém zákoně byla „každodenní“ oběť ve svatyni. Jestliže člověk zhřešil, musel do svatyně přinést oběť. Oběť nemohla v žádném případě smazat jeho hříchy, ale poukazovala na Mesiáše, který měl přijít.

Tento neustálý koloběh bohoslužeb zjevoval víru věřícího v Krista, který měl přijít. Přesto Daniel v 8. kapitole předpovídá vznik nábožensko-politického systému, který si přivlastňuje autoritu Boží a ustanovuje vlastní ustavičný systém bohoslužebných obětí a praktik, vzniklý z tradic. Vnitřní, opravdová zbožnost bude nahrazována náboženskými obřady jako vnější systém. Co se týče malého rohu, Bible o něm říká:

„Zástup byl sveden ke vzpouře proti každodenní oběti. Pravdu srazil na zem a dařilo se mu, co činil." (Da 8,12)

Pravda o tom, kde Ježíš je a co dělá, a pravda o jeho pravém díle, měla být nahrazena světským systémem náboženských povinností a činností. Tradice nahradila Písmo. Pravda Boží, skutečnost Kristovy služby ve svatyni v nebi, měla být obrácena a měla se zaměřit na světský systém bohoslužeb.

Jak dlouho to bude trvat?

„Slyšel jsem, jak jeden svatý mluví. Jiný svatý se toho mluvícího otázal: „Jak dlouho bude platit vidění o každodenní oběti a o vzpouře, která pustoší a dovoluje šlapat po svatyni i zástupu?" (Da 8,13)

Jak dlouho bude tento světský náboženský systém se všemi jeho světskými bohoslužebnými zvyklostmi a způsoby, se všemi jeho světskými systémy ceremonií podle lidských tradic, jak dlouho bude tento systém vítězit? Jak dlouho budou tyto tradice zahalovat pravdu, skutečnou pravdu o Ježíšově službě jako našeho Nejvyššího kněze v nebeské svatyni? Odpověď je tedy dána:

„Řekl mi: „Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti." (Da 8,14; ČEP)

Někdo se možná ptá, co to znamená. Dnes večer musíme prostudovat dvě důležité myšlenky z tohoto textu.

Za prvé je zde vzpomenu to časové období, a pak je tu určitá událost. „Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech" – to je ono časové období. „Svatyně dojde spravedlnosti" – to je ta událost. Nejprve se podíváme na čas, pak na událost. Povšimněme si veršů 16 a 17:

„Pochop, lidský synu, že to vidění se týká doby konce." (Da 8,16.17)

To vidění se vztahuje na dobu konce. Svatyně, které je vzpomenu ta v 7. kapitole, není pozemskou svatyní, nýbrž nebeskou. To přesně souhlasí s Da 8,17. Pozemská svatyně, chrám, byl zničen Titem a římským vojskem v roce 70 po Kr. Jediná existující svatyně „v době konce" je nebeská svatyně. Vidění se vztahuje na dobu konce, na dobu, kdy je popírána Boží pravda. V době, kdy světský náboženský systém bude zahalovat krásu pravdy o Kristově prostřednickém kněžství v nebeské svatyni. Na dobu, kdy se satan pokouší zastřít, zatajit Kristovo zvláštní dílo soudu v nebeské svatyni, kde je Ježíš zapojen do svého zvláštního díla služebnosti jako Nejvyšší kněz, bude možno Krista jasně vidět, jak stojí před Zákonem Božím a prosí ve jménu své vlastní vylité krve za hříšníky. Ve světle pravdy o soudu bude Boží lid veden k hlubokému projevu vyznání a lítosti. Pravda o nebeské svatyni zjevu je Krista, který je pravým knězem a je ochoten dát odpuštění hříchu a moc k přemožení hříchu. Jako ti, kteří nechtěli činit pokání a byli proto odděleni od tábora Izraelského, budou ti, kteří dále lnou ke hříchu, definitivně „odříznuti" od spasených, až bude ukončeno Kristovo dílo v nebeské svatyni.

2300 dnů z Dan 8,14 nás zavádí až do doby konce, až do doby, kdy zasedne nebeský soud. Až do doby, kdy bude mysl všech lidí na zemi soustředěna na Ježíše v nebeské svatyni. Až do doby, kdy Bůh zve muže a ženy, aby s ním prožili zvláštní zkušenost pokání nad hříchem, vyznání hříchu a smíření srdce s Bohem.

ZÁSADA DNE ZA ROK

Dva tisíce tři sta dní nás samozřejmě nepřenese z Danielovy doby do našich dnů v době konce. Dva tisíce tři sta doslovných dní je něco kolem sedmi let. Kde tedy najdeme klíč k pochopení 2300 dnů?

Viděli jste někdy mapu, na níž bylo dole nakresleno tzv. měřítko? Říká nám například, že 1 cm se rovná 25 km, nebo že 1 cm se rovná 50 km.

V Bibli je zvláštní prorocké pravidlo vytahující se na prorockví Daniele a Zjevení. Dovolte mi je přečíst. Bůh tehdy Izraelcům řekl:

„Podle počtu dnů, v nichž jste dělali průzkum země, ponese své viny. Za každý den jeden rok, za čtyřicet dnů čtyřicet let.“ (Nu 14,34)

Spolu s jinými pasážemi podobného charakteru nám tento text ukazuje, že v biblickém prorockví se jeden prorocký den rovná jednomu doslovnému roku. Bůh řekl Izraelcům: „Za jeden každý den, kdy jste poslali zvědy, aby prozkoumali zaslíbenou zemi (tedy 40 dnů), pro svůj nedostatek víry a za to, že jste nešli a nedobyli zaslíbenou zemi, budete bloudit po poušti celý jeden rok.“

Toto pravidlo – měřítko – se vztahuje na časové prorockví Daniela a Zjevení. To neznamena, že pokaždé, když v Bibli čtete slovo „den“ (např. při stvoření, kdy byl svět stvořen v šesti dnech), se tento den rovná jednomu roku. V časových prorockvích Daniela a Zjevení se však jeden prorocký den rovná jednomu doslovnému roku.

Ze slov „Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti“ můžeme tedy vyvozovat, že od určitého data ve Starém zákoně bude období 2300 dnů, to je 2300 let, a pak dojde svatyně spravedlnosti.

POZEMSKÁ SVATYNĚ

Co znamená, že svatyně dojde spravedlnosti, či jak říkají jiné překlady, že bude očištěna? V Ex 25,8 řekl Bůh Izraelcům, aby postavili pozemskou svatyni. Bible hovoří o dvou svatyních – pozemské a nebeské, kterou měla ta na zemi symbolicky znázorňovat. V pozemské svatyni totiž vidíme v zahalené formě zjevený plán spasení. V pozemské svatyni bývaly dva typy služby: Byla to každodenní služba a výroční služba. První byla bohoslužba, při které byla obětována oběť zajišťující každodenní odpuštění hříchů. Ta druhá byla zvláštní služba, při které v Den smíření docházelo k očišťování svatyně.

Jedině tehdy, když pochopíme něco o očišťování pozemské svatyně, pochopíme nebeskou svatyni a tím pochopíme i časové údobí 2300 dnů, které nás zavedou – jak Písmo praví – až do doby konce.

Přesné pokyny k fungování pozemské svatyně byly dány Mojžíšovy samotným Bohem.

„Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich.“ (Ex 25,8)

„Hleď, abys všechno udělal podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.“ (Ex 25,40)

Tato pozemská svatyně byla rozdělena v zásadě na tři části. Bylo zde nádvoří, na němž stál oltář zápalných obětí a umyvadlo. Poté, co hříšník zabil oběť na nádvoří, kněz si umyl ruce v umyvadle a vnesl krev oběti, která byla zabita na nádvoří, do svatostánku. Svatostánek byl rozdělen na dvě části – svatyni a nejsvětější svatyni. Ve svatyni byl stůl s chleby,

kadidlový oltář a sedmiramenný svícen. V nejsvětější svatyni byla truhla smlouvy, která obsahovala Boží zákon. Kněz vzal krev oběti zabitě hříšníkem na nádvoří a pokropil ji před oponou rozdělující svatyni od nejsvětější svatyně. Nanesl tuto krev na rohy kadidlového oltáře. Jen tehdy, až bylo krví kropeno ve svatyni před oponou, byly hříšníku odpuštěny jeho hříchy. Krví bylo kropeno na oponu, poněvadž za oponou byla truhla obsahující zákon Boží. Ve všech bohoslužbách ve svatyni bylo jasně zdůrazňováno, že odpuštění je možné jen tehdy, je-li krev prolita na nádvoří, a je-li jí kropeno ve svatyni.

Pavel to jasně říká v knize Židům, kde praví: „Bez vylití krve není odpuštění“ (Žd 9,22)

Dejme tomu, že nějaký člověk zhřešil. Dejme tomu, že se třeba rozhněval na svého souseda a popral se s ním. Představme si toho souseda. Krvácí z nosu, kolem oka má modřinu. Avšak k srdci muže, který se s ním v návalu zlosti porval a pořádně mu nabil, promluvil Duch svátý a muž došel k poznání svého hříchu. Ví, že si jako hříšník zaslouží smrt. Ví, že Písmo říká: „Mzdou hříchu je smrt“ (Ř 6,23). Žádným způsobem není možné hřích odčinit. Může třeba jít za svým sousedem a říci mu „Je mi to líto, odpusť,“ ale stále je provinilým hříšníkem. Bible říká, že hřích je přestoupení Božího zákona (1 J 3,4). Hřích je bezpráví a vzpoura, a jestliže některý muž nebo žena přestoupí zákony vesmíru, zasluhuje smrt. Zasluhuje si, aby odešel do hrobu a nikdy už z něho nevstal. Tváří v tvář každému hříšníkovi hledí věčné zatracení.

Je tu tedy člověk, který nese na svých bedrech těžké břímě provinění. Jsou i v naší společnosti muži a ženy, kteří nesou na svých ramenou velkou tíhu viny? Snad je i v tomto shromáždění někdo, kdo nese na sobě tíhu viny? Zhřešil jsi a tíha hříchu drtí tvůj život? Psychiatrické ordinace jsou dnes v Americe stále plné. Jsou přeplněny muži a ženami, kteří jsou hluboko v srdci obtíženi vinou. Cítí se být zatraceni. Neví, co si s tou vinou počít.

Ve starozákonním systému bohoslužeb ve svatyni bylo nutné, aby vinný hříšník přivedl beránka. Vidíte ho? Je obtížen svou vinou. Na jeho duši spočívají těžké mraky deprese. Zhřešil a zasluhuje smrt. Sám o sobě už nemá naději. Přesto však jej vidím přicházet s beránkem, s beránkem bez poskvrny a vady. Přivádí tohoto beránka, vstupuje do nádvoří. V Lv 1,3 nacházíme snad jeden z nejkrásnějších veršů Písma:

„Jestliže jeho darem bude zápalná oběť ze skotu, přivede samce bez vady. Přivede jej ke vchodu do stanu setkávání, aby došel zalíbení před Hospodinem.“ (Lv 1,3)

Proč musela být oběť bez vady? Měla představovat Krista, bezhříšného, neposkvrněného beránka, bez viny. Nikde není přinucen k tomu, aby tuto oběť přinesl; měl ji přinést ze své vlastní vůle. Verš čtvrtý říká:

„Vloží ruku na hlavu zápalné oběti.“ (Lv 1,4)

Proč měl položit ruku na hlavu zápalné oběti? Vyznával svůj hřích a Bible k tomu říká: „Ta mu získá zalíbení a zproští ho viny.“

Povedete, si představit, našeho muže? Je spalován vinou, obtížen depresí, přichází branou do svatyně. Má s sebou oběť. Pokládá své ruce na hlavu oběti a začíná vyznávat své hříchy. Říká: „Drahý Pane, zhřešil jsem, vím, že zasluhuji smrt. Ví, že zasluhuji, abych vstoupil do hrobu a nikdy už z něho nevyšel. Ví, že mzdou hříchu je smrt. Pane, ty jsi také řekl, že „bez vylití

krve není odpuštění". A tak přicházím a vyznávám svůj hřích. Přicházím a vyznávám, že zasluhuji smrt, ale přicházím s náhradou.

Při jeho vyznávání je hřích přenesen z člověka na náhradníka a tak se stává vinným beránek. Pak muž bere nůž a pokládá jej na hrdlo zvířete. Krev teče muži přes ruce. Ubohé, nevinné zvíře musí zemřít. Umírající beránek je přijat namísto hříšného člověka. Ví, že zasluhuje smrt, avšak také ví, že na jeho místě umírá někdo jiný, aby on mohl žít.

Pak přichází kněz a vnáší krev tohoto zvířete do svatyně, a stříkne z ní trochu před oponu ve svatyni – před zákon, který tento člověk přestoupil. Krev poukazuje na krev Kristovu, která měla smířit hřích člověka. Hřích je přenesen z hříšníka na náhradníka a skrze krev do svatyně. Muž odchází a zpívá si. Už na něm nespočívá vina. Už se necítí pod trestem hříchu. Vina byla odstraněna.

VÝZNAM PRO NÁS

Jestli je zde dnes večer někdo, kdo je obtížen vinou hříchu, kdo se cítí být zatracen, mám pro něho dobré zprávy: Jeho vinna může být odstraněna. Jeho břemeno bude odňato, jestliže přijde dnes se svým náhradníkem. To, co se konalo v pozemské svatyni, bylo činěno proto, aby byl zjeven názorný plán spasení.

Jan Křtitel říká v J 1,29: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa." Ježíš byl tím, kdo byl dokonalý a bezhříšný, a přesto zemřel. Zemřel smrtí, kterou si zemřít nezasloužil. On je mým Beránkem, on je mým náhradníkem.

A když přicházím ve svých představách a poklekám, vidím, jak tento bezhříšný, neposkvrněný, dokonalý Kristus umírá za mne na Golgatě. Chápu, že ho nezabily hřeby, které mu probily ruce, ani trnová koruna na jeho hlavě, ani kopí, které probodlo jeho bok. Byl to můj hřích. A jak tu klečím a vidím, jak mu krev stéká po tvářích, tryská z rukou a vytéká z boku, uvědomuji, si, že jedině tato krev může přikrýt můj hřích. Uvědomuji si, že už „není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši" (Ř 8,1) Vyznávám-li svůj hřích, jeho krev jej přikrývá a břemeno viny je odňato.

Možná, že jsou zde někteří, kteří nesli toto břemeno viny, svého hříchu, po celá léta. Ale nyní si uvědomujete, že vina může být přenesena z vás na vašeho náhradníka, Ježíše. Uvědomujete si, že on ponese vinu za hřích za vás.

Žena, která opustila svého manžela kvůli jinému, se přišla poradit. Pravila: „Můj život je jako váza sražená na zem a roztrhána na tisíc kousků. Jak je mohu znovu posbírat?" Obtížená vinou, žila léta s tímto vědomím viny, které ji ničilo. Neměla pokoje a zoufale hledala nějakou odpověď. Spolu s ní jsem tehdy četl text 1J 1,9: „Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očisťuje nás od každé nepravosti." Vyprávěl jsem jí o nádherném poselství svatyně, kam člověk přicházel a vyznával svůj hřích. Pak byly tyto hřích přeneseny z něho na zvíře a potom do svatyně. Domů odcházel očistěn a žádný hřích jej už netížil. Pochopila, že i nevěra jí může být odpuštěna, a její pohled na život se změnil.

Ano, bylo ještě třeba něco vykonat, aby alespoň v rámci možností, které ještě měla, nějakým způsobem zkusila dosáhnout usmíření a odpuštění i v mezilidských vztazích. Podobně musel dát do pořádku určité věci i muž, který zbil svého souseda, zkrvavil mu obličej, řekl zlostná slova nebo něco ukradl. Něco jako zadostiučinění.

I ve vašem životě jsou některé věci, které je třeba pro nápravu vztahů udělat. I když je to limitováno tím, co vůbec reálně udělat lze. Ale jakmile svůj hřích vyznáte, je tento hřích přenesen z vás na Ježíše Krista. On za ten hřích zemřel, jeho krví je hřích přikryt a vám je odpuštěno. Jste volní. Jste přijati Otcem tak, jako byste nikdy nezhřešili. V tom okamžiku, kdy svůj hřích vyznáte, je vám odpuštěno.

DEN SMÍŘENÍ

Při každodenních bohoslužbách byl hřích přenesen z hříšníka na náhradníka a pak do svatyně. Jednou do roka však se konala bohoslužba známá pod jménem „očišťování svatyně“. Před pozemskou svatyní se jednou do roka sešel celý Izrael. Po celý rok byl hřích vyznáván a přenášen do svatyně. Tak tedy obrazně, symbolicky – byl to hřích, který znečistil či poskvrnil pozemskou svatyní. Jednou v roce se konala bohoslužba zvaná „očišťování svatyně“, „Den smíření“.

„(Áron) vezme i oba kozly a postaví je před Hospodina, u vchodu do stanu setkávání. O obou kozlech bude Áron losovat: jeden los pro Hospodina, druhý pro Azázela. Pak přivede Áron kozla, na kterého padl los pro Hospodina, a připraví jej v oběť za hřích. Kozel, na kterého padl los pro Azázela, bude postaven živý před Hospodina, aby na něm vykonal smírčí obřady a vyhnal jej k Azázelovi na poušť. Potom přivede Áron býčka jako svou oběť za hřích, aby za sebe a za svůj dům vykonal smírčí obřady, a porazí ho jako svou oběť za hřích.“ (Lv 16,7–11)

V den smíření se neměla konat žádná práce. Měl to být den modliteb a půstu. V pozemské svatyni byli v den smíření vybráni dva kozli – „kozel pro Hospodina“ a „kozel pro Azázela“.

První kozel byl zabit nejvyšším knězem. Žádné hříchy se nad ním nevyznávaly. Jeho čistá krev byla vnesena do svatyně, kam kněz vcházel jednou v roce v tento den smíření, až do nejsvětější svatyně, do nejvnitřnější místnosti. Když vešel dovnitř před zákon Boží, pokropil krví víko truhly (slitovnici) v symbolickém obřadu očišťování. Vyšel ven a očistil svatyni čistou bezhříšnou krví. Nakonec očistil i nádvoří. Symbolicky nyní kněz nesl všechny hříchy, které byly vyznány a jichž bylo litováno po celý rok. V tomto obrazu očišťování je nesl sám na sobě. Potom vzal tyto hříchy a vyznal je nad hlavou druhého zvířete, které pak zavedl na poušť, aby tam zemřelo a tak dokonale oddělilo Izraele od všech jeho hříchů spáchaných během celého, roku.

Mějte na mysli obě tyto bohoslužby. Při každodenních obřadech byl hřích vyznáván a vnášen do svatyně. Při výroční bohoslužbě byla svatyně očištěna. Hřích byl skrze nejvyššího kněze vynesena a přenesena na zvíře a definitivně odstraněna z tábora Izraelských. Obřad očišťování svatyně měl pro starý Izrael dva významy:

- (1) Byl to den, kterého se musel každý osobně účastnit (Lv 16,29–33). Izraelita nemohl být v tento den jen pasivním divákem. Každý vyznával svůj hřích. Musel mít jistotu, že všechno mezi ním a Bohem je v pořádku. Byl to den „smíření“. V den očišťování svatyně tudíž vyznával Izrael své hříchy a hledal jednotu a smíření mezi sebou a Bohem.

- (2) Tento den je také dnem soudu. Každý, kdo se nezúčastnil zpytování srdce, byl z tábora Izraelitů odstraněn. Tak se bez nejmenších pochyb stala služba očišťování svatyně dnem soudu, kdy se konala duchovní „revize“ života uplynulého roku.

SHRNUTÍ

Prohlédneme si tedy znovu koncept, který jsme studovali v knize Daniel. V 7. kapitole čteme o vzniku a pádu říší – Babylóna, Médo-Persie, Řecka, pohanského Říma, rozpadu Římské říše, pak o převrácení pravdy mocí malého rohu. Tehdy, kdy moc malého rohu vzrůstá, když se prosazuje náboženský systém tradic, zasedá Boží soud.

„Viděl jsem, že byly postaveny stolce a že usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec – plameny ohně, jeho kola – hořící oheň. Řeka ohnivá proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy.“
(Da 7,9.10)

V 7. kapitole tedy máme obraz vzniku moci malého rohu a obraz zasednutí nebeského soudu. V 8. kapitole je znovu vzpomínán vznik moci malého rohu, který převrací pravdu, ale tentokrát s obrazem očištění svatyně, která konečně dochází k spravedlnosti. V pozemské svatyni byla služba očišťování právě přesně obřadem soudu. Podobně i zmínka o svatyni v 8. kapitole odpovídá soudu v kapitole sedmé.

O které svatyni se ale mluví v 8. kapitole? O pozemské nebo nebeské? Protože v době konce existuje jen jedna svatyně (na zemi tou dobou už jeruzalémský chrám nestojí), a protože události, které Daniel viděl, se odehrávají v nebi, je svatyně, o které mluví, samozřejmě svatyně v nebesích.

Proto od určitého stanoveného data v Danielových prorocích probíhá Boží plán koridory času přes Babylón, Médo-Persii, Pecko, pohanský Řím, rozpad římského impéria a vznik malého rohu, který zaměňuje Boží slovo za tradici.

Moc malého rohu pošlapává Boží pravdu, pokouší se změnit zákon Boží, pronásleduje Boží lid a zastírá pravý nebeský systém bohoslužeb. Avšak Bůh zaslibuje, že mysl lidí bude na konci 2300 dní znovu obrácena k nebeské svatyni, a že Ježíš, nejvyšší kněz, přejde do nejsvětější svatyně v nebeském chrámu, tak jako to symbolicky dělal i pozemský nejvyšší kněz v Den smíření. Tak vyzve svůj lid, aby zaměřil svou pozornost od všech zemských systémů k tomu, co nyní koná v nebeské svatyni. Vyzve je k pokání a vyznávání hříchů. Budou žít ve zvláštní, mimořádné, jedinečné době lidských dějin. V době soudu. V době, kdy se soudce bude chystat opustit nebeskou svatyni a vložit plnou zodpovědnost za všechny hříchy tohoto světa na satana, zničit všechny bezbožné a vysvobodit spravedlivé.

A CO DÁL?

Příští týden budeme studovat, kdy měl tento soud v nebesích zasednout. Při studiu 9. kapitoly budeme zkoumat těchto 2300 prorockých let. Zaměříme se na nejzajímavější prorocké Bible, na prorocké, které přesně vyznačují datum křtu a smrti Ježíše Krista. Toto prorocké také jasně předpovídá datum, kdy mělo evangelium přejít od Židů k pohanům a mohla tak začít svou

existenci novozákonní církve. Toto proroctví jasně předpovídá datum zahájení soudu a očišťování svatyně v nebesích.

VÝZVA

Příteli, chci, aby sis dnešního večera uvědomil dvě věci. Za prvé - že Ježíš je představen ve Starém zákoně jako umírající beránek, ale i jako živý kněz.

Je zde dnes večer někdo, kdo je obtížen vinou, vinou hříchu? Cítíš se odloučen a odcizen Bohu? Kristus je Beránek, který zemřel i místo tebe. On ti může dát plné, a dokonalé odpuštění. On ti může dát bezpečí a jistotu, jakou ve svém srdci potřebuješ. On ti zajistí přijetí u Otce. Tvé hříchy mohou být odpuštěny. Nechceš mu dnes večer říci: „Pane, vím, že není cesty, jak bych mohl já sám splatit své hříchy. Proto, Pane, dnes večer své hříchy vyznávám. Pane, věřím, že mi můžeš dnes večer odpustit.“

Příteli, Kristus však dnes večer není jen umírajícím Beránkem. Jeho krev nejen přikryje tvé hříchy, ale když si dnes večer uvědomuješ, že je tvým živým knězem, když poklekáš dnes večer ve svatostánku a představuješ si, jak tam Ježíš žije pro tebe, nechceš Pánu říci: „Nechci, aby něco stálo mezi mnou a tebou, Pane, odevzdávám ti svou zlou povahu. Pane, odevzdávám ti své nečisté myšlenky. Pane, odevzdávám ti svou nepoctivost. Pane, odevzdávám ti svůj lživý jazyk. Pane, odevzdávám ti svou chuť po světských radovánkách i své touhy. Pane, ty jsi mým knězem a tobě odevzdávám svůj život.“

Je zde dnes večer někdo, kdo chce zvednutím ruky říci: „Pane, vezmi si dnes můj život. Pane, chci ti svůj život odevzdat. Chci přijmout tvou nabídku odpuštění hříchů, tvoji nabídku osvobození od viny, tvoji nabídku, že skrze Ježíše mohu být dítkem Božím. Pane, chci dnes večer přijít a vyznat své hříchy života. Chci poprosit Ježíše, aby dnes přišel do mého života a změnil můj život.“

Je-li zde někdo takový, ať zvedne ruku. Ano, Pán tvou ruku vidí. Bůh ti žehnej, příteli.